

El reig, el bolet d'or

Les pluges de juliol han avançat la temporada de bolets, i tot i que el bosc pateix sequedat, dissabte vaig visitar el paradís dels ous de reig, la serralada de l'Ardenya o de les Cadiretes, presidida pel puig de les Cadiretes (518 m) i pel conjunt de l'ermita de Sant Grau d'Ardenya, amb arrels a l'edat mitjana. És un paratge que, entre altres elements, inclou el casalot enrunat de can Cabanyes de Montagut, on s'organitzaven maratonianes festes rave, i l'església de Sant Baldiri, en un estat desastrós, i que ara, asseguren, ha comprat en Lara de Planeta. El bressol dels reigs és un punt inabastable entre Llagostera, Sant Feliu, Santa Cristina i Tossa de Mar, on coincideixen tres comarques: Gironès, Baix Empordà i Selva.

Diuen que un dels secrets més ben guardats del boletaire és on hi ha els claps, però el reig és un bolet independent que no necessita companyia i només requereix unes bones cames. Se'n fan a diferents llocs, però per trobar l'essència cal agafar la carretera que enllaça Llagostera amb cala Salionç, que expliquen que va fer construir el ministre franquista Gonzalo Fernández de la Mora perquè així arribava més ràpidament al seu lloc d'estiueig. Abans de les variants la carretera permetia accedir a les cales de Vallpresona, del Senyor Ramon o Rosamar sense haver de fer cues. Tanmateix, a finals dels seixanta Domingo Gotarra va voler urbanitzar l'entorn de Sant Grau, però no se'n va acabar sortint.

Aquest any, suposem que gràcies a les ajudes rebudes per les nevades, hi hem trobat moltes vessanes de bosc net, la qual cosa és motiu de doble alegria per a la vista: fa goig veure els suros pelats i amb espai per créixer i és un gust poder albirar de lluny els ous de reig que comencen a despuntar.

Sempre he fet cas del refrany De bolets que no coneguis no en masteguis, i sempre he sabut que al boletaire no li calen més eines que un bastó i un ganivet per tallar les soques. A diferència d'altres bolets, el reig és més visible, i com tantes altres coses, els romans ja ho van descobrir en el seu moment quan els van comparar amb un menjar propi dels déus.

Un reig de plat, cru i laminat en carpaccio i amanit amb oli i sal és una delícia, però si el prefereixen a la paella, cap problema, i en aquest cas no s'ha de tenir por de l'altra màxima: Qui no vulgui menjar cucs que no mengi bolets, ja que el reig difícilment es corca.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-08-2011 Pàgina 9

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/443773-el-reig-el-bolet-dor.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss